

«Монбланъ да бѣда? Съмъ! Но другъ съмъ азъ.
На слънцето лучите, мойто чело
Що милватъ, — искамъ съ отблеска имъ азъ
Да стопля туй, което смръзва той! . . .
Туй който иска, нека дойде съ менъ.
Къмъ всякой върхъ по стръменъ пътъ се ходи;
И не една въздишка, не едно
Натякване водача ще да чуе,
Отъ пътници по него що вървятъ;
Но що ~~отъ~~ отъ туй? Excelsior! Сами
Те благодарственъ погледъ ще обърнатъ
Къмъ тебе — съ тебъ на висини възйети.»

Сияше въвъ модрия му погледъ
Таинствена и строга мощъ. Безмълвно
Другарите вървяха подиръ него,
Залисани отъ гордия му поривъ.
Невидимия духъ на вдъхновение,
Челото му засенилъ, съ гордъ възторгъ
Говореше презъ неговите устни:

«Отъ суетните — суетна присѣда!
Присѣда друга има: който самъ
Е себе си постигналъ, той живей
Въ ^овечността и малко ще да знай,
Какво ще каже времето за него.

И нека ви не плаши мисълта,
Че бъдащето ще повтори пакъ
Лъжите, неразбранщините вети.
Съ ~~с~~ смъртните и смъртното умира.
Туй що на Лета тъмните вълни
Погълнатъ, няма да се върне вече,
Съ ^освоя ревъ живота да смути.
Векъ подиръ векъ ~~въ~~ въ пѣстра върволица
Ще се изнизватъ, нищо отъ предишнй
Въ послешний безъ повтора да намери . . .